Pregaria.cat

Entrada

L'àvia Agneta

Acaben de marxar. Encara els sento com baixen per les escales. Són joves i sempre van de pressa. Jo feia igual a la seva edat. Com m'agradava córrer i saltar. En canvi ara, ja ho veus, pobra vella, sempre amb el bastó i mirant de no caure.

Ell es diu... ai! ...com es diu, fonoll! Cada dia perdo més la memòria. És terrible. Ha estat aquí des de les 6 i, mira que no recordar-me del seu nom!... Sí, es diu Jaume. Jaume! És ben fàcil. I que ben plantat, fa goig, Deu tenir vint o vint-i-dos anys. Es veu que va per arquitecte. Es nota. Sempre es fixa en les parets i quan mira per la finestra fa comentaris sobre les altres cases del veïnat.

Ella si que té un nom poc freqüent; potser per això el recordo: Noemí. Els seus ulls em recorden els de la meva filla. La Noemí és molt espavilada. Riu per qualsevol cosa, i no t'hi pots resistir. Acabes rient. El que no entenc és que estudiï dret. Diu que vol ser fiscal. A on anirem a parar?

Venen tots els dimarts i els divendres. No són gaire puntuals. Però jo sí que ho sóc. Mitja hora abans ja estic ben asseguda, escoltant la ràdio i comptant els minuts. Truquen el timbre tres o quatre cops. Jo sempre dic el mateix: Qui hi ha? Som nosaltres. Endavant, i premo el botó. Fem de tot.
Un dia neteja d'un armari, un altre juguem a cartes, alguns cops van acomprar el que em fa falta o m'estenen la roba, també em preguntem per la guerra, o que els hi expliqui les fotos de les parets. Són divertits.

Després diran que els joves d'avui són uns perduts !!

El que no acabo d'entendre és el perquè venen. M'ho va dir l'assistenta social, però no cobren ni tenen res a veure amb els serveis socials o el casal d'avis. Un dia els hi vaig preguntar, i com que sóc una mica sorda no ho vaig acabar d'entendre. No m'agrada que la gent es pensi que hi sento
poc. I no vaig repetir la pregunta. Coses de l'edat i que una encara és una mica coqueta.

Deien que eren d'un casal del carrer de Balmes, una cosa així com el casal aiala o aiola. Quins noms més rars que els posen avui als casals, mare meva! Amb el fàcil que és dir: casal *primavera* o *bona llavor*. En fi, ves a saber, potser és el nom d'un cantant de moda.

Si no fos per ells la vida em resultaria molt més solitària i avorrida. Jaume i Noemí, he tingut sort, i que duri!

Nota : En nom de les avies i els avis que són visitats regularment per gent
jove que també té temps per a ells: MOLTES GRÀCIES.